

IN EEN ZINKEN TEIL

In een zinken teil

Ank van Leeuwen

Uitgeverij Brave New Books

© 2022 Ank van Leeuwen
www.ineenzinkenteil.nl

Redactie: Nynke Feenstra
Opmaak binnenwerk en omslagontwerp: Richard Fruitman
Foto voorzijde: Anna in Sweden
Foto achterflap: Wim den Ouden
Uitgeverij: Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN: 9789464651188

Inhoud

Voorwoord.....	7
Mijn naam is Anna	8
Ik ben vier.....	9
Koeien en vlaai	10
Uit het leven van een rode kater	12
Kleur	14
Op Maasland.....	16
Een kloek besluit	19
De Oude Lijnbaan.....	21
Vissen	24
Een leuke vent	25
Ontluikende liefde	29
Spoorsingel 81	31
Zwitserleven	32
Ruimte	34
De kleine dingen.....	36
Aankomst in Frankrijk.....	38
Hoofd- en bijzaken	39
Moed in de schoenen	42
Moeder.....	44
Doktersbezoeken	46
Milaan	49
Naar Daniël.....	51
De kast van Sjan	54
Alleen gaan.....	56

Liefde.....	58
Het sprookje van de liefde.....	60
Een administratieve handeling	62
Moderne apparaten	63
Mijn moeder en ik	66
Mijn vader	69
Ontmoetingen onderweg	72
Lisa	75
Scheiden	77
Xx Wim	80
Een goede zaak	83
Toch weer gelukkig	85
Kattenpraat	88
Andalusië.....	90
Noël	92
Dankwoord	95

Voorwoord

Schrijven heb ik mijn leven lang gedaan. Als kind van een jaar of acht schreef ik in een ruitjesschrift op de ene bladzijde een verhaaltje, op de andere maakte ik er een tekening bij.

Als tiener begon ik aan mijn eerste dagboek, inmiddels heb ik er heel wat volgeschreven.

Rond mijn vijftigste deed ik mijn eerste schrijfcursus en begon ik korte verhalen te schrijven. Schrijfgroepjes waaraan ik deelnam inspireerde me tot nog meer verhalen. Toen ik vanuit Vlaardingen naar Scheveningen verhuisde, bezocht ik het Schrijfcafé en volgde ik een cursus autobiografisch schrijven.

Schrijven doe ik graag. Het geeft me plezier om de woorden uit mijn pen te laten vloeien. Een bepaalde gebeurtenis uit mijn leven of die van een ander is vaak het uitgangspunt. Daaromheen fantaseer ik een verhaal. Maar het geeft ook voldoening om mijn herinneringen vast te leggen; ze te beschrijven zoals ik ze heb beleefd. In de periode dat Joop, mijn man ziek was – en ook na zijn dood – hielp schrijven me bij de verwerking.

Al langer speelde ik met de gedachte mijn verhalen te bundelen. Tijdens de coronapandemie kwam ik in contact met Nynke Feenstra. Zij redigeerde mijn verhalen en stimuleerde me dit boekje te verwezenlijken.

En nu is het er dan! In dit boekje vind je een selectie van mijn verhalen. Sommige zijn zomaar ontstaan, andere waren opdrachten die ik op schrijfcursussen kreeg.

Als maatschappelijk werker heb ik me vaak afgevraagd waarom oude mensen niet of nauwelijks met de dood bezig zijn. Ze leggen wat dingen vast in hun testament en gaan gewoon door. Nu ik zelf die leeftijd heb (73) doe ik het zelfde. Of zegt het feit dat ik in dit boekje mijn persoonlijke geschiedenis heb vastgelegd toch iets anders?

Ik heb deze verhalenbundel voor mezelf gemaakt, voor familie en vrienden. Ik hoop dat je hem met plezier zult lezen.

Mijn naam is Anna

Voluit zijn mijn namen Anna Wilhelmina Maria,
En ze noemden me Anneke.
Tegenwoordig heet ik Ank.

Anna komt uit het Hebreeuws en betekent lieflijke, begenadigde.
Als meisjesnaam is Anna zeer populair. Soms verdwijnt de naam even voor
Saar, Mila of Liv. Een paar jaar later staat hij weer in de top 5. In 2016 stond
Anna zelfs op nummer 1.

Mijn oma van vaders kant heet ook Anna.
Ze werd tijdens haar leven moeder Antje genoemd.

Zij is van 21 februari 1887.
Ik ben van 21 februari 1949.

Als we jarig zijn, gaat haar verjaardag altijd voor.

We lopen polonaise op Het land van Maas en Waal:
Oma wordt 80.
Ik word 18.

Oma draagt een knotje, een brilletje, een onderbroek met elastiek in de pijpen
(gezien toen ze de vlizotrap besteeg) en een schort, waartegen ze brood
snijdt.

Ze is een mopperlieve oma. Haar meer dan 50 kleinkinderen kunnen heel wat
potjes bij haar breken.
Als ik vraag of ik het mini-Mariabeeldje mag hebben, bromt ze:
'Hier! Haar moeder heette ook Anna! Maar denk erom; ze is wel van plastic.'

9 juni 2020

Ik ben vier

Ik ben vier. Ik moet nog naar de grote school.

Ik moet nog oorontsteking krijgen, en naar het ziekenhuis waar mijn nichtje op dezelfde zaal ligt. We moeten 's middag slapen maar we gaan de Donald Duck lezen. En als de zuster komt stoppen we die onder ons kussen, maar ik kan nog niet lezen.

Ik moet nog leren fietsen en mijn vader loopt achter me aan en houdt de bagagedrager vast, maar ik zal met fiets en al de bosjes in duiken.

Ik moet nog een steen gooien naar een vriendinnetje omdat ze niet met me wil spelen. Ik ben heel boos op haar.

Ik zal nog vallen op de ka en houd er kolengruis in mijn knie aan over.

Ik moet nog verhuizen van een dorp naar een stad en dan moet ik nog leren anders te praten.

Ik wil graag witlof eten als ik jarig ben.

Ik moet nog stampen op de mulo, maar ik haal mijn diploma.

Ik zal nog verliefd worden op mijn buurjongen en sta dan vroeg op om naar hem te zwaaien.

Ik moet nog 48 jaar werken en zal twaalf ambachten krijgen, maar geen ongelukken.

Ik moet ook nog trouwen. We zullen geen kinderen krijgen maar wel katten. En we hebben het heel leuk samen.

Als ik weer alleen ben moet ik nog een nieuwe vriend krijgen. En als ik naar Scheveningen verhuis, zal hij ook mijn buurman worden.

Koeien en vlaai

‘Niet zo hard schommelen! Dat vindt Heintje niet leuk!’

‘Geef toch niet,’ zegt Tineke.

‘Jawel! Straks springt ie uit de wieg!’

Anneke trekt Tinekes hand weg en het schommelen houdt op.

‘Zo, nou kan ie lekker slapen.’

‘Poes vindt het veel te warm met kleertjes aan!’

‘Nee joh! Kijk, hij doet z’n ogen dicht.’

Ineens is Elsje, het buurmeisje, daar.

‘Hoi, gaan jullie mee buiten spelen?’

En weg zijn ze!

‘Doen jullie je jas aan?!’ vraagt moeder vanuit de keuken. Maar de voordeur slaat al dicht. Tineke houdt Anneke stevig vast aan haar trui.

‘Wat zullen we gaan doen?’ vraagt Elsje.

‘Spelen in het land van boer Ammerlaan.’

Ze rennen de Kluiska af naar beneden.

‘La me nou maar los, anders kan ik niet over het hek klimmen!’ zegt Anneke tegen haar zusje. Even later staan ze tussen Ria en Henny in het weiland.

‘Wat zullen we doen?’

‘Ik weet wat! Wie het langste op zijn handen kan staan!’

‘O ja, dat kan ik goed!’ roept Tineke en ze staat al op haar handen.

Ze tellen: ‘Een, twee, drie, vier, vijf!’

Henny en Ria houden het wel tien seconden vol. Maar dan Elsje, die blijft twaalf tellen staan en dan komt ze keurig op haar voeten terecht en blijft nog eens twintig tellen als brug staan. Anneke is de laatste. Ze ziet er een beetje tegenop; ze is niet zo goed in dat soort spelletjes.

‘Nou jij!’ roept Ria.

En hup, Anneke staat al op haar handen, maar niet lang. Ze slaat meteen door, komt niet op haar voeten terecht, maar ploft met haar billen midden in een koeienvlaai. De meisjes joelen en lachen. Even weet Anneke niet of ze moet lachen of huilen. Ze voelt het stinkende vocht op haar billen. Ze rolt zich langzaam op haar zij en staat dan op. De meisjes lachen nog harder. Anneke lacht als boer Ammerlaan met kiespijn. In het gezelschap van haar vriendinnen loopt ze druipend en stinkend naar huis.

‘Hé,’ roept Tineke, ‘daar loopt Heintje. Hij heeft een muis gevangen.’